

In Blanka pl. Nagerthova je jela razlagati, gledaje zdaj njega, zdaj njo ... Čim bolj jima je šlo do živega, tem tišje in tem bolj prepričevalne so postajale njene besede. Ko je končala, je bila enotna fronta sorodnikov Hilarija Pernata ustanovljena. Segli so si v roke in kuzin Blanka se je poslovila. Vsa zadovoljna in polna podjetnosti se je napotila k Plešivčevim, da bi uredila tudi levo krilo svoje vojske ...

(Dalje prihodnjič.)

Miran Jarc / Vhod v Trento

Takrat so utihnile ptice,
ko je okamenela te zemlje velika volja,
vzbočena v togo gorovje.
Solnce jekleno odmeva od skalovja v skalovje ...
Tu je onemela upornost vesolja
v molčečnost ostró ...

Človek,
kot da je sunkovito obstal
sredi višav
svojega pogona
v kristalni bliščavici vseмирskih planjav
pod širjavo nebosklona,
zre tisočletno ...

Ne dajo viharji spominom zeleneti,
misli drobijo se v pesek in prah,
čas se razteka v prosojen blišč ...

Oglata vtelešena večnost strmi ...

Ali preži uspavana ogromna zver,
gorjé za naš mir,
če se prebudi!
(— morda jo najrahljši človeški glas prebudi —).

Ali je igrača ogromna,
ki se je za zabavo do tu prikotalila,
(— morda se otroku zasmeji,
čistó, srebrno bi se pošalila!)

Brezdomna goličava.
Všeširjava zaokrožene vodoravnosti in navpičnosti ...
O, človek, ki se poženeš v ta večni mir!